

Za žalovaného se uzavírá dohoda o převodu nemovitostí tohoto znění:

Pozemkový fond České republiky, IČ 45797072, se sídlem Husinecká 1024/11a, 13000 Praha 3 jako převádějící (dále jen Pozemkový fond) na straně jedné

a

bytem [redacted], nar. [redacted], RČ: [redacted],
a [redacted], nar. [redacted], RČ: [redacted],
bytem [redacted] jako nabyvatelé
(dále jen [redacted] a [redacted]) na straně druhé

uzavírají tuto dohodu o převodu pozemku:

I. Pozemkový fond vykonává správu k pozemku č. parc. [redacted], orná půda, o výměře [redacted] m², k pozemku č. parc. [redacted], trvalý travní porost, o výměře 1 [redacted] a k pozemku č. parc. [redacted], zahrada, o výměře [redacted], v k.ú. [redacted], jejichž vlastníkem je Česká republika. Tyto pozemky jsou zapsány v Katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště [redacted] na LV č. [redacted] pro obec a katastrální území [redacted]

II. Obě nabyvatelky [redacted] a [redacted] jsou na základě rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha ze dne 21.9.2005 č.j. PÚ 2030/92/1 nositelem restitučního nároku na převod náhradního pozemku.

III. K uspokojení části restitučního nároku [redacted] ve výši [redacted] Kč a [redacted] ve výši [redacted] Kč převádí převodce Pozemkový fond na [redacted] a [redacted], vždy na každou z nich spoluvlastnický podíl ve výši ideální poloviny pozemku č. parc. [redacted], pozemku č. parc. [redacted] a pozemku č. parc. [redacted], vše v k.ú. [redacted] (pozemky jsou podrobně specifikovány v článku I. této dohody) a každá z nabyvatelek [redacted] a [redacted] výše specifikovaný spoluvlastnický podíl ve výši ideální poloviny k výše uvedeným pozemkům do svého vlastnictví od převodce Pozemkového fondu přijímají. Převodce na straně jedné a obě nabyvatelky na straně druhé shodně konstatují, že celková hodnota touto dohodou převáděného pozemku č. parc. [redacted], pozemku č. parc. [redacted] a pozemku č. parc. [redacted], vše v k.ú. [redacted], činí [redacted],- Kč, tj. na každou z nabyvatelek připadá k úhradě částka [redacted] Kč.

IV. Nabyvatelky [redacted] a [redacted] prohlašují, že pozemky specifikované v článku I. této dohody si prohlédly a jejich stav je jim znám. Převodce Pozemkový fond prohlašuje, že na tuto dohodu převáděných pozemcích neváznou žádná zástavní práva, věcná břemena a jiné právní závady.

V Písku dne

Pozemkový fond ČR

Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyním na nákladech řízení před soudy obou stupňů částku [REDACTED] Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jana Pavloka, Ph.D., advokáta AK Praha 1, Na Příkopě 391/7.

Žalobkyním se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení vůči vedlejším účastníkům na straně žalované.

Žalovaný a vedlejší účastníci na jeho straně jsou povinni zaplatit státu – na účet Okresního soudu v Českých Budějovicích rukou společnou a nerozdílnou na zálohovaném znalečném částku [REDACTED] Kč a na soudním poplatku částku [REDACTED] Kč, vždy do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Okresní soud v Písku zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhaly nahrazení projevu vůle žalovaného uzavřít s nimi ve výroku specifikovanou dohodu o převodu nemovitostí, jejíhož uzavření se žalobkyně domáhaly poté, co žalovaný nesplnil své povinnosti vyplývající z ust. § 11a zák. č. 229/1991 Sb. ve znění zák. č. 131/2006 Sb. a ve znění pozdějších předpisů.

Na základě provedeného dokazování okresní soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním:

Z rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha ze dne 21.9.2005 č.j. PÚ 2030/92/1, které nabylo právní moci dne 30.9.2005, vyplývá, že žalobkyně nejsou spoluvlastnicemi nemovitostí specifikované dle pozemkového katastru jako část parc. č. [REDACTED] role o výměře [REDACTED] m² k.ú. [REDACTED] (dle katastru nemovitostí parc. č. [REDACTED]), neboť zmiňované nemovitosti jsou zastavěné ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě, tudíž je nelze vydat a oprávněným osobám (žalobkyním) přísluší náhrada za nevydané pozemky dle § 11 odst. 2 a § 17 zákona o půdě, a to v podobě jiných pozemků podle § 11 odst. 2 zákona o půdě či finanční náhrady podle § 16 odst. 1 zákona o půdě na základě výzvy oprávněných osob (žalobkyň) podle § 16 odst. 3 zákona o půdě. Žalobkyně uplatnily své restituční nároky na převod pozemků ve smyslu § 11a zákona o půdě, a to požádáním o pozemky parc. č. [REDACTED] v k.ú. [REDACTED] zapsané v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště [REDACTED], nabízené Pozemkovým fondem ČR. Nároky žalobkyň byly první v pořadí na uzavření smlouvy o převodu vlastnictví těchto pozemků na tyto žalobkyně, když výše nevyřádaného restitučního nároku z rozhodnutí PF ČR č.j. 2030/92/1 činila ke dni 21.9.2005 částku [REDACTED] Kč a celkem ke dni 10.3.2008 částku [REDACTED] Kč. Pozemkový fond ČR nabídl k bezúplatnému převodu dne 24.10.2008 tyto pozemky oceněné znalcem

██████████ dne 22.8.2008: parcelu č. ██████████ v k.ú. ██████████ v hodnotě ██████████,- Kč, parcelu č. ██████████ v k.ú. ██████████ v hodnotě ██████████ Kč a parcelu č. ██████████ v k.ú. ██████████ v hodnotě ██████████ Kč, všechny zapsané u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště v ██████████, na LV ██████████, což je zřejmé z internetových výpisů. Podle protokolů z vyhodnocení výzvy ze dne 19.2.2009 žalobkyně učinily ohledně všech těchto tří pozemků nejvyšší nabídku, a to v případě parcely č. ██████████ v k.ú. ██████████ Kč, v případě parcely č. ██████████ v k.ú. ██████████,- Kč a v případě parcely č. ██████████ v k.ú. ██████████ částku ██████████ Kč. Dne 17.8.2009 vyrozuměl žalovaný Pozemkový fond ČR právního zástupce žalobkyň o pozastavení procesu převodu z důvodu nového znaleckého zkoumání ceny nevydaného pozemku. Znalecký posudek Akademie věd, Ústavu teoretické a aplikované mechaniky, ze 7.8.2009 určil cenu žalobkyním nevydaného pozemku parc. č. ██████████ v k.ú. ██████████ na částku ██████████ Kč s odůvodněním, že tento pozemek v době odnětí nebyl součástí Prahy (tak, jak byl dříve nesprávně oceněn), ale samostatné obce Praha – západ. Výše restitučního nároku obou žalobkyň tak měla činit ██████████ Kč, o čemž byly obě žalobkyně informovány dopisem ze dne 30.9.2009. Protože cena předmětných pozemků nabídnutých k převodu převýšila hodnotu restitučního nároku žalobkyň, žalovaný shledal žádost žalobkyň neplatnou, proces převodu těchto předmětných pozemků nedokončil a sdělil tuto skutečnost žalobkyním dopisem ze dne 21.10.2009 a 18.11.2009. V dopise ze dne 30.9.2009 byla b) žalobkyně ██████████ informována o vypořádání jejího restitučního nároku převodem pozemku parc. č. ██████████ v k.ú. ██████████ v hodnotě ██████████ na základě smlouvy č. ██████████, ze smlouvy č. ██████████ ze dne 18.11.2009 je zřejmé, že žalovaný uzavřel smlouvu o převodu pozemku v k.ú. ██████████ parc. č. ██████████ zapsaného u Katastrálního úřadu v ██████████ s a) žalobkyní ██████████ v celkové hodnotě ██████████ Kč. Dne 8.12.2009 uzavřel žalovaný smlouvu č. ██████████ s šestnácti fyzickými osobami včetně vedlejších účastníků ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, a) o převodu pozemků parc. č. ██████████, č. ██████████ a č. ██████████ v k.ú. ██████████ zapsané v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště ██████████, tato smlouva zatím však nemohla být vložena do katastru nemovitostí, jak sdělil příslušný katastrální úřad s ohledem na předběžné opatření Okresního soudu v Písku ze dne 8.12.2009 č.j. ██████████. Podle přehledu nároků a plnění oprávněných osob vedených Pozemkovým fondem ČR výše restitučního nároku žalobkyně a) činí ke dni jednání ██████████ Kč a výše restitučního nároku žalobkyně b) činí ke dni jednání minus ██████████ Kč.

Žalobkyně se domáhaly žalobou na plnění soudního rozhodnutí spočívajícího v nahrazení projevu vůle, když dle § 11 odst. 8 z. o půdě navrhovaly, aby soud za žalovaného uzavřel smlouvu o převodu pozemků do jejich podílového spoluvlastnictví, a to každé z nich ve výši 1/2 jako náhradních pozemků: parcelu č. ██████████ v k.ú. ██████████, parcelu č. ██████████ v k.ú. ██████████ a parcelu č. ██████████ v k.ú. ██████████, všechny zapsané u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště v ██████████ na LV č. ██████████ k částečnému uspokojení restitučního nároku žalobkyň v celkové výši ██████████ Kč.

Soud na základě zjištěného skutkového stavu má zato, že Pozemkový fond ČR zřízený jako veřejná instituce podle § 1 a § 17 zákona o půdě zákonem č. 569/1991 Sb. v platném znění rozhodl podle § 9 odst. 4 a 7 zákona o půdě jako osoba povinná dle § 5 zákona o půdě v platném znění o nároku žalobkyň jako osob oprávněných ve smyslu § 4 zákona o půdě v platném znění o tom, že žalobkyně sice nejsou spoluvlastnicemi pozemku části parc. č. [REDACTED] v k.ú. [REDACTED], neboť tento jim nemůže být vydán ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě, náleží jim však právo na náhradní pozemek či finanční náhradu. Pozemkový fond ČR postupoval dle § 11a zákona o půdě včleněného do tohoto předpisu novelou č. 131/2006 Sb. v platném znění a po zveřejnění nabídky pozemků parc. č. [REDACTED], parc. č. [REDACTED] a parc. č. [REDACTED] v k.ú. [REDACTED] ve smyslu § 11a odst. 1, 2 a 3 zákona o půdě přijal žádost žalobkyň o tyto nabídnuté pozemky, které měly náležitosti ustanovení § 11a odst. 7 zákona o půdě, když žalobkyně vycházely z ocenění jejich restitučního nároku ke dni 10.3.2008 v celkové výši u každé [REDACTED] Kč. Ještě před dokončením převodu předmětných pozemků uzavřením písemné smlouvy však bylo na základě nového znaleckého posudku zjištěno, že ocenění restitučního nároku žalobkyň v uvedené výši vycházelo z nesprávného posouzení polohy pozemku v době jeho odnětí původním vlastníkům, když část parc. č. [REDACTED] v k.ú. [REDACTED] se nacházela na území obce Praha – západ nikoliv Prahy. Proto výše restitučního nároku žalobkyň měla být od počátku stanovena v částce [REDACTED]. Z těchto důvodů pak žalovaný převod výše uvedených pozemků na žalobkyně nedokončil, neboť shledal žádost žalobkyň neplatnou ve smyslu § 11a odst. 7 zákona o půdě.

Soud dospěl k závěru, že dle dosažitelné judikatury a jejích závěrů i dle ustanovení § 28a zákona o půdě se posuzují náhrady tj. hodnoty či ceny náhradních pozemků podle vyhl. č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., a to v cenách ke dni 24.6.1991 a restituční nároky tj. hodnoty či ceny původních nevydaných pozemků per analogiam dle § 14 odst. 2 zákona o půdě dle vyhlášky č. 182/1988 Sb. ve znění pozdějších předpisů ve stavu ke dni přechodu na stát. Soud tedy shledal výši ocenění nevydaného pozemku zjištěné znaleckým posudkem Akademie věd, Ústavu teoretické a aplikované mechaniky, v.v.i. ze 7.8.2009 správným, resp. realizovaným dle zadání Pozemkového fondu ČR, které je v souladu s ustanoveními zákona o půdě. Zamítl proto provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru ekonomika odvětví ceny a odhady nemovitostí, výslech b) žalobkyně a zprávou Policie ČR o výslechu znalce, jež vypracoval původní znalecký posudek, neboť tyto důkazy by byly pro zjištění skutkového stavu a rozhodnutí ve věci nadbytečné.

Z těchto důvodů považuje žádost žalobkyň o nabídnutý pozemek za neplatnou ve smyslu § 11 odst. 7 a § 11a zákona o půdě, neboť celý restituční nárok žalobkyň je nižší než součet cen žádaných pozemků. Dokončením převodu předmětných pozemků žalovaný zabránil porušení zákona, k němuž by došlo převodem těchto pozemků na žalobkyně na základě nesprávného (původního) ocenění. Žalobu žalobkyň proto v celém rozsahu zamítl, když za důvodnou neshledal ani jejich námitku uznání závazku žalovaným co do důvodu a výše v dopisech ze dne 10.3.2008, kterými žalovaný informoval každou ze žalobkyň o výši jejich restitučních nároků (v nesprávné vyšší výši).

Podle § 558 a násl. obč. zák. je mj. k tomuto jednostrannému právnímu úkonu třeba vyjádření přislíbu zaplatit dluh, a protože dopis žalovaného takový přislíb neobsahuje, má

soud zato, že nejde o uznání dluhu a nelze tomuto úkonu ani přiznat následky takového právního úkonu. K dalším námitkám stran, že Pozemkový fond ČR je kompetentní uzavírat smlouvy o převodu pozemků a není kompetentní k uznání závazků soud má zato, že PF ČR je sice právní osobou zřízenou státem prostřednictvím zákona č. 569/1991 Sb. v platném znění, avšak i ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 495/2002 nemá “tak široké pole působnosti, jakému se těší fyzické a právnické osoby soukromého práva“. Převody pozemků, náhrad pozemků či finančních náhrad jsou Pozemkovým fondem ČR realizovány způsobem přesně určeným právním předpisem zejména § 11a a § 28a zákona o půdě a dle názoru soudu nemá PF ČR žádný prostor pro projevení své vůle mimo zákonný rámec, pokud jde o stanovení výše ceny nevydaných pozemků. Z obdobných důvodů se soud blíže nezabýval ani pochybnostmi žalobkyně ohledně kompetence odboru Ministerstva zemědělství i osoby, která za tento odbor sepsala stanovisko ke způsobům oceňování pozemků nevydaných v restituci ze dne 24.2.2010 - ostatně stejně tak zpochybňovaly žalobkyně i podpisy a kompetenci osob informujících žalobkyně o výši jejich restitučních nároků, které se liší v dopise ze dne 10.3.2008 a ze dne 30.9.2009. Nedůvodná je pak i námitka neplatnosti následného „snížení“ hodnoty restitučního nároku žalobkyně dle § 49a obč. zák., když žalovaný navíc v dané věci spoléhal na správnost realizovaného ocenění pozemků znalecem. Ten je ocenil v původním znaleckém posudku chybně, jak je zřejmé z jeho výpovědi v rámci trestního řízení. Nelze tedy dovést ve smyslu § 49a obč. zák., že by žalovaný uvedl žalobkyně v omyl nebo o něm mohl vědět či že by žalovaný úmyslně takový omyl vyvolal.

O nákladech řízení rozhodl dle § 142 odst. 1 a v řízení úspěšnému žalovanému i vedlejším účastníkům na jeho straně přiznal právo na náhradu specifikovaných nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku se odvolaly žalobkyně navrhuující jeho změnu, vyhovění žalobě a přiznání práva na náhradu nákladů řízení. Vytýkají soudu, že nedostatečně přihlédl k žalobkyněmi tvrzeným skutečnostem a označeným důkazům, že řízení před soudem prvního stupně je stíženo vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, že soud prvního stupně nezjistil skutkový stav věci a neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, dosud zjištěný skutkový stav neobstojí, neboť tu jsou další skutečnosti a důkazy, které nebyly dosud uplatněny a že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Obě žalobkyně především namítají, že rozsudek je protiústavním, když řízení proběhlo způsobem, který byl porušením práva na spravedlivý proces a rozsudek je zásahem do práva na pokojné držení majetku. Pokud jde o protiústavnost, žalobkyně namítají skutečnost, že soud zcela ignoroval právní názor vyjádřený v nálezu Ústavního soudu ze dne 13.12.2005 sp. zn. Pl ÚS 06/05 a v nálezu Ústavního soudu ze dne 13.1.2010 sp. zn. I. ÚS 3169/07. V těchto nálezech je řešena problematika převodu náhradních pozemků osobám oprávněným podle zákona o půdě. Zásadní význam pak má otázka srovnání odňatých pozemků a pozemků, které Pozemkový fond ČR převádí na oprávněné osoby jako pozemky náhradní. Tuto otázku řeší nález sp. zn. III. ÚS 495/02 v části V. b) a stanoví pravidlo, že náhradní pozemek má být takové kvality, „aby jeho hodnota vyplývající z velikosti, lokalizace a kvality se co nejvíce přiblížila současné hodnotě původního pozemku“. Plénium Ústavního soudu v nálezu sp. zn. Pl ÚS 06/05 (vyhlášen rovněž ve Sbírce zákonů pod č. 631/2005 Sb.), zaujalo prakticky stejný názor, konkrétně vyslovilo názor, že je povinností Fondu vydat v určité konkrétní době pozemek soudem určený tak, „aby jeho hodnota

vyplývající z velikosti, lokalizace a kvality se co nejvíce přiblížila současné hodnotě původního pozemku“. Tento náleží Ústavního soudu je o to závažnější, že byl přijat plénum této vrcholné ústavní instituce, že nikdo z rozhodujících ústavních soudců nevyslovil odlišný názor a navíc, že tento náleží byl vyhlášen ve Sbírce zákonů. O jeho závaznosti tedy nelze vůbec spekulovat a obcházet jej, ale je třeba jej plně respektovat. Navíc stejný názor zaujal Ústavní soud i ve svém náleží ze dne 13.1.2010 sp. zn. I. ÚS 3169/07. Konkrétně se Ústavní soud otázkou hodnoty náhradních pozemků a otázkou porovnání původních a náhradních pozemků zabýval v části III. odst. 10. Ústavní soud opět uvádí, že Pozemkový fond je povinen vydat v určité konkrétní době pozemek vymezený tak, „aby jeho hodnota vyplývající z velikosti, lokalizace a kvality se co nejvíce přiblížila současné hodnotě původního pozemku“. Posledně citovaný náleží Ústavního soudu je také významný právě proto, že byl vydán v nedávné době a Ústavní soud se v něm odvolal na dva předcházející citované náleží a uvedl, že tato judikatura je platná a není důvod se od ní odchýlovat, tj. jedná se o aktuální rozhodnutí Ústavního soudu. Žalobkyně v této souvislosti upozornily na čl. 89 odst. 2 Ústavy, podle kterého „vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu jsou závazná pro všechny orgány a osoby“. K otázce závaznosti náleží se Ústavní soud jasným způsobem vyjádřil např. ve svých náležích sp. zn. I. ÚS 70/96 z 18.3.1997, III. ÚS 252/04 z 25.1.2005 a IV. ÚS 301/05 ze 13.11.2007. Dále poukazovaly na to, že žalovaný Pozemkový fond ČR svůj závazek na poskytnutí náhradních pozemků žalobkyním uznal písemně co do jeho důvodu a výše, a to svými dopisy adresovanými žalobkyním ze dne 10.3.2008. Žalobkyně tedy vycházely z toho, že to byl sám žalovaný, kdo provedl ocenění jejich restitučního nároku a kdo tento závazek uznal. V důvěře v řádnou činnost státní organizace a tedy v důvěře v řádnou správu veřejných věcí žalobkyně vstoupily do nabídkového řízení a uplatnily nárok na převod tří konkrétních náhradních pozemků, které žalovaný do nabídkového řízení zařadil. V tomto řízení uspěly a žalovaný Pozemkový fond po provedeném výběrovém řízení měl zákonnou povinnost vyplývající z ust. § 11a odst. 8 zákona o půdě neprodleně uzavřít smlouvu o bezúplatném převodu. Místo toho však Pozemkový fond nabídkové zařízení ve vztahu k žalobkyním zrušil a dopis ze dne 30.9.2009, zrušil to, k čemu se zavázal a žalobkyně tak bezdůvodně poškodil a diskriminoval. Pokud jde o oceňování, resp. porovnávání odňatých a náhradních pozemků, má žalovaný Pozemkový fond ČR tendenci postupovat tak, že jediným kritériem je ocenění odňatého pozemku v penězích. Žalovaný nepřihlíží k velikosti původního pozemku ani k jeho kvalitě a při oceňování vychází z doby minulé, tj. z druhu pozemku ke dni odnětí. V této souvislosti připomínají, že převod náhradních pozemků nemá povahu finančního odškodnění, ale jedná se o naturální restituci. Při této naturální restituci je třeba srovnávat srovnatelné se srovnatelným a kromě toho je třeba respektovat zákon. Mají být vydány původní pozemky, tj. pozemky, které byly odňaty původnímu vlastníkovu. Přednost má tedy naturální restituce. Není-li možná naturální restituce přímým vrácením odňatých pozemků, nastupuje ze zákona druhá možnost naturální restituce ve formě převodu náhradního pozemku. Klíčovým okamžikem pro posouzení časového momentu nemožnosti naturální restituce přímým vydáním pak nepochybně je okamžik, kdy vyjde najevo, že naturální restituce přímým vydáním původních pozemků není možná. Vycházejí z této úvahy, je nepochybné, že je relevantní současná hodnota k současnému stavu původního pozemku. Žalobkyně vytýkají soudu prvního stupně i další chyby, a to skutečnost, že soud prvního stupně si nezjistil spolehlivý základ o ceně, když se spokojil se znaleckým posudkem získaným žalovanou stranou soukromě. Vůči tomuto posudku namítaly žalobkyně, že tento posudek je nesprávně zadán, protože vychází ze stavu pozemku v době odnětí, ačkoliv Ústavní soud uvádí, že se má vycházet ze stavu současného. Takovýto posudek je pak v tomto řízení zcela nepoužitelný.

Navíc otázka, ke kterému okamžiku je třeba původní pozemky oceňovat, je otázkou právní, nikoliv skutkovou a své vyjádření má právě najít ve správném způsobu zadání. Pokud soud si takový posudek neopatřil, zatížil tím řízení podstatnou vadou, která měla za následek pro žalobkyně nepříznivé rozhodnutí. Žalobkyně rovněž namítají tu skutečnost, že soud se nevypořádal s jejich námitkou ohledně použití § 49a o.z. Žalobkyně vstoupily do právního procesu vyvolaného žalovaným a vycházely ze stanovení výše restitučních nároků provedeného samotným žalovaným formálním způsobem, a to písemným sdělením vyjadřujícím se ohledně důvodu a výše nároku žalobkyň. Žalobkyně nevyvolaly omyl na straně žalovaného ani nepoužily lsti, a tudíž nelze přijmout právní závěr soudu prvního stupně, že ocenění jejich restitučního nároku a jejich účast v nabídkovém řízení byly od počátku neplatné. Žalovaná strana se totiž podle výše citovaného ustanovení nemůže dovolávat svého omylu v právním úkonu, pokud druhá strana o tomto omylu nevěděla ani jej nevyvolala. Rozsudek je v tomto směru dokonce nepřezkoumatelný, když postrádá konkrétní zdůvodnění, v čem má spočívat důvod neplatnosti. V neposlední řadě pak zpochybňovaly správnost rozhodnutí soudu o nákladech řízení, kdy nesouhlasí s tím, aby v případě svého procesního neúspěchu byly zavazovány náhradovými povinnostmi. Spor byl zaviněn žalovaným, který vyzval žalobkyně k účasti v nabídkovém řízení, žalobkyně vycházely z výše restitučních nároků stanovených jím samotným a legitimně očekávaly, že po učinění nejvyšší nabídky na ně pozemky budou převedeny.

Žalovaný navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného, kdy se ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně jak v otázce absence uznání závazku žalovaným vůči žalobkyním co do výše a důvodu jejich restitučního nároku, tak i v závěru o jeho skutečné výši. Ve shodě se soudem prvního stupně je názoru, že žalobkyněmi zdůrazňované nálezy Ústavního soudu nelze na daný případ aplikovat, kdy správně soud dovodil, že termín „současná“ nelze vyložit jako termín „dnešní“ cena, neboť taková interpretace by byla v rozporu se zákonnou úpravou oceňování nevydaných pozemků a znamenala by porušení obecné zásady rovnosti dle článku 1 Listiny základních práv a svobod, neboť restituční nároky žalobkyň by byly vyřizovány odlišně od restitučních nároků jiných oprávněných osob. Soud vyšel ze správně zjištěného základu o ceně nevydaných pozemků, když žalobkyně samy ve znaleckém posudku neshledávají faktické chyby, ale pouze nesouhlasí se způsobem zadání, tj. s tím, že výše jejich restitučního nároku vychází ze stavu pozemku ke dni jeho přechodu na stát. Soudem akceptovaný způsob ocenění odpovídá konstantní judikatuře Nejvyššího soudu, účelem je odstranit či alespoň zmírnit některé majetkové křivdy způsobené v minulosti, jeho aplikace nemůže zakládat křivdy nové.

Vedlejší účastníci na straně žalovaného navrhli rovněž potvrzení napadeného rozsudku s tím, že soud prvního stupně dostatečně a řádně zjistil skutkový stav věci a věc posoudil správně i po právní stránce, přičemž se důsledně vypořádal s argumentací žalobkyň. Výše restitučního nároku žalobkyň byla vyčíslena v souladu se zákonem o půdě, tj. je výrazně nižší než součet cen žádaných pozemků, který činí [REDAKCE] Kč. Žádost žalobkyň o jejich vydání proto musí být považována ve smyslu ust. § 11a odst. 7 zákona o půdě za neplatnou.

Odvolací soud prvotně učinil závěr o přípustnosti odvolání, podaného včas, účastnicemi řízení k takovému úkonu legitimovanými. Poté přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně postupem dle § 212 o.s.ř., jakož i řízení jeho vydání předcházející, a po doplnění dokazování, jak uvedeno dále, dospěl k závěru o důvodnosti podané žaloby.

Odvolací soud přisvědčil odvolací námitce žalobkyň o tom, že soudem prvního stupně nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci za situace, kdy mezi účastníky byla sporná výše nároku žalobkyň (oprávněných) představovaná cenou původního pozemku jako základní předpoklad pro převod náhradního pozemku. Judikatura soudů v tomto smyslu zcela logicky dovodila, že o této předběžné otázce soud rozhodne na základě znaleckého posudku (v tomto směru možno poukázat např. na judikát Nejvyššího soudu 28 Cdo 4949/2007). K návrhu žalobkyň vzneseném již v řízení před soudem prvního stupně (připustnost takového důkazu je tedy ve smyslu ust. § 213 o.s.ř. dána), proto odvolací soud zadal vypracování znaleckého posudku k stanovení ceny odňatých pozemků, který byl podán znalcem [REDAKCE]. V této souvislosti nutno předeslat, že odvolací soud ve shodě se soudem okresním dospěl k závěru o tom, že žalovaným vydaná „potvrzení“ o výši restitučního nároku žalobkyň nelze hodnotit za právní skutečnosti, zakládající jejich nárok. Právní skutečnosti, z níž se odvíjí jejich nárok, je rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Praha ze dne 219.2005, č.j. PÚ 2030/92/1, kterým jim bylo přiznáno právo na náhradní pozemek. Výše náhrady je pak již odvislá od zákona, kdy nutno zdůraznit, že výše restitučního nároku není projevem svobodné vůle žalovaného, ale realizuje se jím pouze zákonem stanovená povinnost částečně zmírnit následky některých majetkových krivd. Žalovaný (plnicí vůli státu) svým postupem toliko realizuje zákonem stanovenou povinnost převést na oprávněné osoby náhradní pozemky odpovídající zákonné hodnotě (hodnotě odňatých a nevydaných pozemků). Pokud by žalovaný převedl na oprávněné osoby pozemky v hodnotě vyšší (přesahující jejich nárok), činil by tak mimo rámec zákona, a proto bez právního důvodu, čímž by došlo k bezdůvodnému obohacení žalobkyň. Ostatně takto judikoval Nejvyšší soud ČR v obdobné věci v rozhodnutí 28 Cdo 1189/2010. V tomto smyslu proto nelze na potvrzení ze dne 10.3.2008 hledět jako na uznání dluhu dle § 558 občanského zákoníku, tedy jako na právní důvod k požadovanému plnění. Navíc uznáním dluhu nevzniká nový závazek, pouze se jím zakládá vyvratitelná právní domněnka, že dluh existoval v době, kdy k uznání došlo. Nelze tedy uznáním dluhu založit nový závazek, nýbrž jen uznat závazek již existující. V daném případě však oprávněným osobám náleželo právo na náhradní pozemek, a to ve výši (hodnotě) vyplývající ze zákona, nezávisle na vůli žalovaného, proto bylo namístě se výší tohoto restitučního nároku, byla-li mezi účastníky sporná, důkazně zabývat. Četná judikatura soudů (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 28 Cdo 1518/2007) v tomto směru dovodila, že cena náhradního pozemku má být ekvivalentní ceně pozemku, který byl oprávněné osobě odebrán, přičemž se vychází ze stavu ke dni jeho přechodu na stát, nikoliv ze stavu ke dni účinnosti zákona o půdě (kdy byl v dané věci pozemek ji zastavěn a jako takový proto nemohl být žalobkyním vydán). Skutkové změny, k nimž došlo na odňatých nemovitostech následně, nemají žádný právní význam, oprávněné osobě náleží náhrada odpovídající tehdejšímu charakteru odebraného pozemku, který měl v době přechodu na stát, i když se cena vypočítává podle cenového předpisu platného ke dni účinnosti zákona o půdě (viz § 28a zákona o půdě). Tato zásada byla vyjádřena v zákoně již v době jeho přijetí, novelou účinnou od 14.4.2006 (zák. č. 131/2006 Sb.) pak byla přijata toliko nová koncepce pro převody náhradních pozemků, jež je obsažena v § 11a zákona o půdě. I Nejvyšším soudem ČR bylo dovozeno (např. v rozhodnutí 28 Cdo 2699/2008), že pokud dnes, ve znění platném od 14.4.2006, není uvedené hledisko výslovně zdůrazněno v ust. § 11a odst. 1 zákona o půdě, jde zřejmě o zažitou praxi, podle níž na tomto základě se běžně a dlouhodobě postupuje při oceňování pozemků oprávněných osob pro účely převodu náhradních pozemků. Opačný výklad, tedy např. zjišťování současné ceny odňatého pozemku, by ve svém důsledku

znamenal, že výše náhrady by byla odvislá od okamžiku, kdy o takovém právu je rozhodováno soudem (§ 154 o.s.ř.). Jednalo by se o nepřipustné porušení zásady rovnosti všech oprávněných osob.

Odvolací soud, respektujíc shora uvedené, proto zadal znalci provést ocenění odňatých pozemků dle cenového předpisu, kterým byla ke dni účinnosti zákona o půdě (24.6.1991) vyhláška Ministerstva financí, cen a mezd České socialistické republiky č. 182/1988 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb. Zároveň bylo po znalci požadováno, aby stav pozemku posuzoval k datu jeho přechodu na stát, tj. byl respektován stav, že oceňovaný pozemek (část pozemku parc. č. [REDAKCE]/dle PK/ o výměře [REDAKCE], dle KN části pozemku parc. č. [REDAKCE] a [REDAKCE] vedeného u Katastrálního úřadu pro hlavní město Praha, Katastrální pracoviště Praha na LV č. [REDAKCE] pro obec hlavní město Praha a k.ú. [REDAKCE]), byl v době vyvlastnění (rozhodnutím Odboru výstavby rady ONV Praha západ ze dne 14.11.1960 a 21.12.1960) veden v druhu role (kód 2.10.00), určen územním rozhodnutím Odboru výstavby a vodního hospodářství KNV v Praze ze dne 24.10.1959, č.j. Výst.-01254/1959-taj do akce „rozšíření letiště Ruzyně“ a nacházel se uprostřed areálu letiště, mezi hlavní vzletovou a přistávací drahou 13/31 a pojezdovou dráhou. Mezi účastníky nebylo sporné, že uvedený pozemek byl v době jeho přechodu na stát určen pro stavbu, sporným zůstala otázka, zda má být oceňován jako součást k.ú. [REDAKCE], kde byl veden až do roku 1976 (jak vyplývá ze zprávy katastrálního úřadu) či jako součást katastrálního území [REDAKCE], v němž byl zařazen ke dni účinnosti zákona o půdě. V této souvislosti odvolací soud dospěl k závěru, že je namístě respektovat stav administrativního členění v době účinnosti zákona o půdě, neboť jak uvedeno shora, za nevydané pozemky se poskytuje náhrada v cenách dle § 28a zákona o půdě, tudíž dnem rozhodným pro posouzení kritérií rozhodných pro znalce za účelem stanovení ceny nevydaných pozemků je 24. červen 1991. Pouze stav pozemku, za který však nelze považovat jeho administrativní začlenění do toho kterého katastrálního území, je zvažován ke dni jeho přechodu na stát. Ostatně takový závěr byl respektován i v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1548/2009.

Z vyhotoveného znaleckého posudku znalce [REDAKCE] č. 3721-41/12 pak odvolací soud zjistil, že předmětný shora specifikovaný vyvlastněný pozemek byl oceněn částkou [REDAKCE] Kč poté, co jeho cena dle § 14 odst. 1 vyhl. č. 182/1988 Sb. ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb. (dále jen vyhláška) činila za [REDAKCE] Kč. Pozemek byl ohodnocen takto s odůvodněním, že se jednalo o pozemek určený pro stavbu (podle § 6 vyhl. č. 85/1976 Sb. se stavebním pozemkem rozumí část území určená územním plánem zóny nebo územním projektem zóny, seznamem pozemků pro výstavbu rodinných domků nebo územním rozhodnutím k zastavení a pozemek zastavěný hlavní stavbou). Znalec dle přílohy č. 7 oceňovacího předpisu přistoupil k snížení této ceny dle položky č. 1.1. o 60 % z důvodu, že oceňovaný pozemek se nacházel v části obce, která nebyla s obcí stavebně srostlá, a dále o dalších 20 % dle položky č. 3, 4 a 5 této přílohy z důvodu, že nebylo možné napojení pozemku na veřejný vodovod, kanalizaci a rozvod elektřiny, když vzdálenost ke zdroji byla více než 200 m. Tyto srážky ze základní ceny pak vedly znalce k závěru o tom, že jeho konečná cena činí [REDAKCE] Kč. Při svém ústním výslechu znalec připustil, že v dané věci při oceňování daného pozemku, který byl vyvlastněn ve prospěch státu za účelem rozšíření letiště Praha – Ruzyně, se sice jeví nelogickým srážka 60 % ze základní ceny z důvodu, že pozemek nebyl stavebně srostlý s obcí, nicméně znalec je cenovým předpisem vázán, tento

mu neumožňoval žádné odchylky či dispozice. Pokud učinil závěr o tom, že předmětný pozemek nebyl s obcí stavebně srostlý a že nebylo možné jeho napojení na veřejný vodovod, kanalizaci a rozvod elektřiny, pak k tomuto závěru neprováděl žádné šetření, neboť vycházel z logiky věci o tom, že pro účely, pro které byl pozemek vyvlastněn, bylo požadováno právě to, aby se jednalo o pozemek, který s obcí stavebně srostlý není.

Ani jeden z účastníků s výsledkem znaleckého zkoumání nesouhlasil, žalobkyně z důvodu jednak, že nebyl znalcem zjišťován dostatečně skutkový stav pozemku v roce 1991, tj. jeho srostlost či nesrostlost s obcí či možnost napojení na veřejný vodovod, kanalizaci a rozvod elektřiny, přičemž navíc ony srážky považovaly za protismyslné ocenění daného pozemku, při zdůraznění právě účelu, za kterým byl vyvlastněn. Tímto formalistickým přístupem znalece byl dle názoru žalobkyň popřen smysl a účel zákona. Žalovaný a vedlejší účastníci na jeho straně naopak nesouhlasili s tím, že pozemek byl oceňován jako součást k.ú. Ruzyně přesto, že v době jeho přechodu na stát byl součástí k.ú. Hostivice (pozn. v tomto směru znalec však postupoval dle zadání soudu).

Jakkoliv odvolací soud vytýká znalci, že přistoupil k snížení ceny oceňovaného pozemku ve smyslu citované přílohy bez příslušných šetření o skutečném stavu věci, dospěl z důvodů dále uvedených k závěru, že je důkazní návrh žalobkyň směřující k těmto zjištěním nadbytečný, a proto takový důkazní návrh jako nedůvodný zamítl, neboť pro své rozhodnutí toto zjištění nepotřeboval. I Nejvyšší soud (např. v rozhodnutí sp. zn. 31 Cdo 4575/2008) přijal závěry formulované k výkladu právních norem Ústavním soudem již ve stanovisku jeho pléna ze dne 21.5.1996 sp. zn. Pl. ÚS-ST.-1/96, uveřejněném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazku 9, ročníku 1997, části I., pod poř. č. 9, kde Ústavní soud vysvětlil, že vázanost soudu zákonem neznamená bezpodmínečně nutnost doslovného výkladu aplikovaného ustanovení, nýbrž zároveň vázanost smyslem a účelem zákona. V dané věci základní cena vyvlastněného pozemku činila [REDAKCE] Kč ([REDAKCE] Kč), přičemž dle názoru odvolacího soudu (a jevílo se to nelogickým koneckonců i znalci), je v dané věci při oceňování tohoto netypického pozemku popřením smyslu a účelu nejen zákona o půdě, formalistické uplatňování oceňovacím předpisem kogentně upravených srážek ze základní ceny. Nelze totiž než přisvědčit argumentaci žalobkyň, že ke dni účinnosti zákona o půdě byl platný oceňovací předpis, jehož součástí a podkladem byla vyhl. č. 182/1988 Sb. Její obsah a kritéria odpovídají skutečnosti, že byla přijata v době tzv. nesvobody a v době, kdy jednotlivé druhy vlastnictví si nebyly rovny a předmět vlastnictví byl omezován. Zdůraznit v dané věci přitom nutno, že oceňovaný pozemek byl vyvlastňován státem za účelem rozšíření letiště (dnes slouží jako pojezdová a vzletová dráha), kdy jeho význam pro stát spočíval právě v jeho umístění mimo občanskou zástavbu. Odvolacímu soudu se proto jeví zcela nelogickým a nesprávným „přednost“ tohoto pozemku promítat do srážky z jeho ceny (byla-li by tzv. nesrostlost vůbec prokázána). Problematika stavebně srostlých území přitom byla tehdy vykládána tak, že samostatným sídlem nebo částí obce, která není s obcí stavebně srostlá, se rozumí obytné objekty ležící ve větší vzdálenosti než 300 m. Měří se spojnice mezi nejbližším objektem obce a samostatným sídlem jako nejkratší spojnice dvou bodů. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že není namístě formalisticky v dané věci onu 60 % srážku (dle bodu 1.1. přílohy č. 7 oceňovacího předpisu) provádět. Diskutabilní však zůstávají srážky 5, 7 a 8 % dle bodů 3, 4 a 5 téže přílohy ve vazbě na možnost či nemožnost napojení pozemku na veřejný vodovod, veřejnou kanalizaci či rozvod elektřiny (kteréžto zjištění rovněž znalec neprováděl). Odvolací soud se však dále touto otázkou nezabýval, neboť jí nepotřeboval pro své

rozhodnutí vyřešit, a to v situaci, kdy i při uplatnění této srážky by cena oceňovaného pozemku činila [redacted] Kč ([redacted] Uvedená minimální výše nároku žalobkyň (pro každou 1.606.200,- Kč) i při zohlednění jejich částečného vykrytí ([redacted]- pro [redacted] dle smlouvy o převodu pozemku č. 49 PR 09/42 ze dne 18.11.2009 a [redacted] Kč u [redacted] dle smlouvy o převodu pozemku č. 27 PR 08/29 ze dne 18.8.2008) totiž znamená, že žalobkyně disponovaly dostatečnou výší restitučního nároku tak, aby mohly podat platnou nabídku v předmětném nabídkovém řízení. Byla-li jejich nabídka vyhodnocena jako nejvyšší, dospěl odvolací soud k závěru o tom, že žalovaného stíhá povinnost k uzavření navrhované dohody ve smyslu § 11a zákona o půdě. Nesplnil-li žalovaný tuto povinnost, byl jeho souhlas s ní soudem nahrazen. Odvolací soud tak učinil cestou změny napadeného rozsudku postupem dle § 220 odst. 1 o.s.ř.

Pro úplnost zbývá ještě připomenout, že řešeným nárokem žalobkyň se zabýval Ústavní soud, kdy konkrétně v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 495/02 ukládá obecným soudům takový postup, aby bylo možno uložit Fondu „povinnost vydat v určité konkrétní době pozemek soudem určený, tak, aby jeho hodnota vyplývající z velikosti, lokalizace a kvality, se co nejvíce přiblížila současné hodnotě původního pozemku“. Vyhověním žalobě je dle názoru odvolacího soudu tento požadavek Ústavního soudu splněn, resp. plněn, neboť žalobkyně se domáhají nahrazení projevu vůle žalovaného k uzavření dohody na vydání pozemku, který byl v rámci nabídkového řízení oceněn toliko částkou [redacted] Kč. Jeho vydání žalobkyním tak nelze rozhodně považovat za překročení jejich nároku, domáhají-li se náhrady za pro stát dnes již strategický (nevydaný) pozemek.

Postupem dle § 224 odst. 2 o.s.ř. odvolací soud rozhodl nově i o nákladech řízení před soudem prvního stupně, kdy dospěl k závěru o tom, že žalobkyním ve smyslu § 142 odst. 1 o.s.ř. náleží právo na náhradu nákladů řízení. Toto právo jim však náleží toliko vůči žalovanému, nikoliv vůči vedlejším účastníkům na straně žalovaného, kteréžto právo jim postupem dle § 150 o.s.ř. odepřel. Přihlédl přitom k tomu, že by bylo nepřiměřenou tvrdostí vůči vedlejším účastníkům na straně žalované, aby byli zavazováni k náhradě nákladů řízení, neboť jak oni, tak i žalobkyně, se do tohoto sporného postavení dostali v důsledku jednání žalovaného. Ten až v průběhu nabídkového řízení změnil své původní stanovisko o výši restitučního nároku žalobkyň, navíc, jak uvedeno shora, jeho konečné stanovisko bylo shledáno nesprávným. Nepřiznání náhradového práva žalobkyním vůči vedlejším účastníkům na straně žalovaného zároveň nepředstavuje újmu v jejich právech, neboť se jim plné náhrady nákladů řízení dostane od žalovaného. Náklady žalobkyň jsou představovány náklady právního zástupce, které sestávají za jednotlivé stupně řízení z následujících částek. Za první řízení před soudem prvního stupně: odměna ve výši 8.000,- Kč dle § 7 písm. e) vyhl. č. 484/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů zvýšená o 30 % dle § 19a téže vyhlášky, 6 režijních paušálů po 300,- Kč dle vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů (za 6 vykonaných úkonů právní služby – převzetí zastupování, sepsání žaloby, náklady na vydání předběžného opatření, podání z 18.1.2010, vyjádření z 10.1.2011 a účast u jednání dne 12.1.2011 (převzetí zastupování po změně právního zástupce nebylo shledáno za účelně vynaložený náklad, je-li přiznána již náhrada za první převzetí zastupování) po 300,- Kč, náhrada za promeškaný čas za 6 půlhodin po 100,- Kč dle téže vyhlášky a cestovné k jednání dne 12.1.2011 ve výši 1.776,07 Kč. Spolu s 20 / DPH (§ 137 odst. 3 o.s.ř.) činí náklady za tuto fázi řízení částku 17.491,- Kč. Za první odvolací řízení: odměna ponížená na polovinu dle § 18 odst. 1 vyhl. č. 4848/2000 Sb. z důvodu vykonání pouze jednoho úkonu právní služby

(10.400, Kč), 1 režijní paušál po 300,- Kč a 20 % DPH, celkem 6.600,- Kč. Za nové řízení před soudem prvního stupně: odměna 10.400,- Kč (viz výše), 2 režijní paušály po 300,- Kč (vyjádření z 3.8.2011 a účast u jednání dne 22.9.2011, náhrada za promeškaný čas za 6 půlhodin po 100,- Kč, cestovné 1.776,07 Kč k jednání soudu a 20 % DPH, celkem 16.051,- Kč. Za druhé odvolací řízení: odměna 10.400,- Kč, 4 režijní paušály po 300,- Kč (sepis odvolání, vyjádření ze dne 21.8.2012, účast u jednání dne 21.2.2012 a 9.10.2012), náhrada za promeškaný čas za 16 půlhodin (2x 8) po 100,- Kč, cestovné 2x 2.661,36 Kč a 20 % DPH, celkem 22.227,- Kč. Náklady žalobkyně činí celkem za všechny fáze řízení částku 62.369,- Kč, k jejíž náhradě byl žalovaný zavázán ve lhůtě dle § 160 odst. 1 o.s.ř.

Žalovanému a vedlejším účastníkům na jeho straně (§ 93 odst. 3 o.s.ř.) soud postupem dle § 148 odst. 1 o.s.ř. (za použití § 211 o.s.ř.) uložil povinnost nahradit státu vynaložené náklady za znalecký posudek.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně jsou ze zákona osvobozeny od soudních poplatků, (§ 11 odst. 2 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 21a zák. č. 229/91 Sb.), rozhodl odvolací soud zároveň o přechodu poplatkové povinnosti (§ 2 odst. 3 téhož zákona č. 549/1991 Sb.) z žaloby i odvolání, neboť žalobkyně byly v řízení úspěšné. Výše poplatku z žaloby byla stanovena částkou 3.000,- Kč dle položky 2 písm. a) zák. č. 549/1991 Sb. ve znění do novely provedené zákonem č. 218/2011 Sb., neboť řízení bylo zahájeno před její účinností (od 1.9.2011) – viz přechodná ustanovení novely. Poplatek z odvolání byl stanoven částkou 5.000,- Kč dle položky 4, bod 1. písm. a) novely, neboť odvolací řízení bylo zahájeno již za její účinnosti. Soudní poplatek byl vyměřen za každou z žalobkyň zvlášť, neboť každá z nich uplatňuje svůj zákonný nárok na vypořádání svého (samostatného) restitučního nároku. Společnou žalobou toliko spojily své nároky ke společnému řízení. Třídenní lhůta k plnění je dána ust. § 160 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím Okresního soudu v Písku.

Tento rozsudek by mohl být k návrhu soudně vykonán, nebude-li včas a dobrovolně splněn.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 11. října 2012

JUDr. Zuzana V ö l f l o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Monika Hanušová